

Sygn. akt II PK 287/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Muzeum w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 22 lipca 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. wyrokiem z dnia 22 lipca 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 kwietnia 2013 r., którym oddalono powództwo M. S. o przywrócenie do pracy w pozwanym Muzeum w W..

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 71 k.p., a także na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o

uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „czy udzielenie pracownikowi na podstawie art. 174 § 1 k.p. urlopu bezpłatnego przez osobę nieuprawnioną jest obciążone wadą nieważności, która może podlegać konwalidacji przez osobę do tego powołaną” i „czy niezakwestionowanie przez pracodawcę wadliwego trybu udzielenia urlopu bezpłatnego pracownikowi po jego zakończeniu prowadzi do konwalidacji tej czynności”. Według skarżącego, skarga jest ponadto oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, bądź jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne koncentrujące się wokół art. 174 § 1 k.p. Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać jednak, że sformułowany przez skarżącego problem prawny uzasadnia potrzebę rozpoznania jego skargi, albowiem nie została ona oparta na zarzucie naruszenia art. 174 § 1 k.p. Nie może zaś stanowić okoliczności

uzasadniającej wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej konieczność rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego określonego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu. Ta przedstawiona przez wnoszącego skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Nie można uznać też, ażeby skarżący zdołał wykazać istnienie innej przesłanki „przedsądu” w postaci oczywistej zasadności skargi. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga bowiem wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), bowiem spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy takim naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, a także postanowienie 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07). Wymagania tego nie spełnia twierdzenie skarżącego, że „jak wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia, niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona”, bowiem nie wynika z niego nawet, naruszenia jakich przepisów dotyczy, a tym bardziej, z jakich przyczyn należałoby uznać, iż doszło do ich oczywistego naruszenia. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie umotywował swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przedsądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, w związku z czym, na podstawie art. 389⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

[aw]